

Sygn. akt III KK 257/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie M. S.

ukaranego z art.70 § 2 kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 25 września 2014 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 24 kwietnia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu
do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Komendant Miejski Policji w W. wniósł o ukaranie M. S. o to, że w dniu 7 lutego 2014 r. ok. godz. 9.50 w W. przy ul. O. 2 na terenie Zespołu Szkół Technicznych, będąc pracownikiem firmy „R.”, wbrew obowiązkowi zachowania trzeźwości znajdował się w stanie po spożyciu alkoholu i podejmował w tym czasie czynności zawodowe jako pracownik budowlany, tj. o wykroczenie z art. 70 § 2 k.w.

Sąd Rejonowy, wyrokiem nakazowym z dnia 24 kwietnia 2014 r., uznał obwinionego M. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest wykroczenia z art. 70 § 2 k.w. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 21 § 1 k.w. wymierzył mu karę miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania 30 godzin „niekontrolowanej” pracy na cele społeczne. Nadto zwolnił obwinionego od uiszczenia opłaty sądowej, a wydatkami poniesionymi w postępowaniu wykroczeniowym obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku nie został wniesiony sprzeciw w terminie ustawowym, wobec czego stał się on prawomocny w dniu 12 czerwca 2014 r. (k.16-18).

Na podstawie art. 110 § 1 k.p.w. wyrok ten został zaskarżony kasacją przez Prokuratora Generalnego w części dotyczącej orzeczenia o karze, na korzyść obwinionego M. S. Skarżący na zasadzie art. 111 k.p.w. oraz art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. zarzucił orzeczeniu Sądu Rejonowego rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 70 § 2 k.w., polegające na orzeczeniu wobec obwinionego za popełnienie wykroczenia określonego w tym przepisie kary miesiąca ograniczenia wolności w sytuacji, gdy czyn ten zagrożony jest karą aresztu albo grzywny.

Powołując się na powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiło jej uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. Rację ma prokurator, że

zaskarżony wyrok został wydany z rażącym naruszeniem przepisu art. 70 § 2 k.w. w zakresie orzeczenia o karze ograniczenia wolności, a także zobowiązania obwinionego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w oparciu o przepis art. 21 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy wymierzył M. S. w pkt 1 wyroku nakazowego karę miesiąca ograniczenia wolności wskazując jako podstawę wymiaru kary art. 70 § 2 k.w., podczas gdy przepis ten w zakresie sankcji odwołuje się do § 1 art. 70 k.w., a zatem przewiduje za to wykroczenie wyłącznie karę aresztu albo grzywny. Tym samym wobec obwinionego orzeczona została kara nieprzewidziana przez ustawę za dane wykroczenie. W konsekwencji doszło również do nieprawidłowego orzeczenia w pkt 2 tegoż wyroku o obowiązku, określonym w art. 21 § 1 k.w., albowiem przepis ten określa wymiar kary ograniczenia wolności oraz jej formę polegającą na nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w odpowiednim zakładzie pracy, placówce służby zdrowia, opieki społecznej, organizacji lub instytucji niosącej pomoc charytatywną lub na rzecz społeczności lokalnej, w ramach rygorów przewidzianych w art. 20 § 2 k.w.

Wskazane naruszenie przepisu prawa materialnego z oczywistych względów miało charakter rażący, zaś jego wpływ na treść rozstrzygnięcia w zakresie wymiaru kary był istotny.

Dlatego też na podstawie art. 537 § 1 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, mając na uwadze granice rozpoznania kasacji oznaczone przez skarżącego. Warto przypomnieć, że stosownie do treści art. 536 k.p.k. w zw. z art. 112 k.w. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym jedynie w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. Należy jednak stwierdzić, że zaskarżony wyrok nie zawiera uchybień wskazanych w tych przepisach, które uzasadniałyby poszerzenie granic kontroli kasacyjnej poza obszar zagadnień podniesionych w zarzucie kasacyjnym i uchylenie zaskarżonego wyroku w całości.

Orzekając ponownie, Sąd Rejonowy stosownie do dyspozycji art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. uwzględni powyższe wnioski i spostrzeżenia, a gdy

zajdzie taka potrzeba prawidłowo ukształtuje orzeczenie o karze za czyn z art. 70 § 2 k.w., z uwzględnieniem rodzajów kar przewidzianych dla określonego w przywołanym przepisie wykroczenia oraz pamiętając, że kasacja została wniesiona na korzyść ukaranego, a zatem spowodowała uaktywnienie pośredniego zakazu *reformationis in peius* (art. 443 k.p.k.).